

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 24. december 2020

Kirkedag: Juleaften

Tekst: Luk 2,1-14

Salmer:

SK & LL: 94 * 104 * 121

”Det er jo det, julen handler om” sagde Mette Frederiksen en dag på et pressemøde om nye restriktioner. Faktisk er der mange, der på disse pressemøder udtaler sig om, hvad julen handler om. Fælles for dem er, at det handler om samvær og nærvær og fællesskab og kærlighed. Og vel vidende som de er, at det er det julen handler om, er regeringen nød til at sætte nogle begrænsninger, restriktioner, op – ikke om vor kærlighed – men vor måde at samles i kærligheden, udleve kærligheden, ved at sætte begrænsninger for samvær, nærvær og fællesskab. Restriktioner, der endog går så langt som til anbefalinger om, hvordan vi går om juletræet hjemme i stuen. Men, og det er meget vigtigt, disse restriktioner/begrænsninger, handler jo netop om det, julen handler om, kærlighed, fordi vi derved skal udvise kærlighed til hinanden i hensynet og afstanden, således at vi ikke risikerer at smitte hinanden, og måske gøre det til den sidste jul for særligt sårbare familiemedlemmer. Et lidt barskt perspektiv, at juleglæden og julesamværet kan betyde døden for en slægtning. Men diverse regeringsmedlemmer og talspersoner for diverse styrelser skal have tak for, at de er så klare i målet og ikke står og væver i det. For der er jo ingen tvivl om, at det er alvorligt med den nuværende situation, og for nogle kan det blive fatalt at blive smittet, og vi kan jo ikke på forhånd vide, hvordan den enkelte vil reagere på smitten. Så vi skal være glade for, at vi i denne sammenhæng får tydeligheden i stedet for pænt vævede indpakkede hentydninger, hvori vi alligevel ikke kan gennemskue, hvad

politikere egentlig mener og siger. Det er et barsk perspektiv, men også reelt.

Men en ting vil jeg ikke give dem ret i, og det er deres udtalelser om, hvad julen handler om. Julen handler ikke om kærlighed, altså den kærlighed vi har til hinanden og lader komme til udtryk netop i nærvær, samvær og fællesskab. Det er ikke det, julen handler om; men det er det, vi pakker julen ind i.

Og indpakningen er jo ikke ligegyldig. Slet ikke. Det væsentlige ved julegaver er jo heller ikke indpakningspapiret. Men det skærper forventningerne, det fremmer skønheden og det vidner om en indsats, at gaven er pakket ind og ikke bare ligger i en bærepose. Men jeg vil godt nok blive sur, hvis min kone får sin julegave fra mig, det gør hun så ikke i år, for jeg nåede ikke ud at handle, før Mette lukkede butikkerne; men jeg vil blive slemt skuffet, hvis min kone blot tager imod julegaven og siger: ”Nej, hvor er den flot pakket ind. Det er noget rigtig pænt papir, det vil jeg gå og glæde mig over”, og så lækker gaven uåbnet hen på bordet. Dét er jo ikke meningen.

Indpakningen har betydning. Julestemningen udtrykt i gaver, pynt, juletræ, mad, godter og alverdens julerier er ikke uvæsentlig for helheden. Men det er indpakningen om selve gaven. Det er jo ikke fordi kalorierne juleaften står i kø for at sætte sig på sidebenene, at det er jul, og i år skal vi jo helst heller ikke motionere efterfølgende rundt om træet; men det er jo ikke fordi vi spiser godt og hygger os, at det er jul. Det er fordi, det er jul, at vi spiser godt osv.

Julen handler om noget, som er så meget større end det. Julen handler om kærlighed. Julen handler om den kærlighed, vores kærlighedshandlinger udspringer af og på en måde også er en spejling af. Julen handler om et barn født i Betlehem. Det

handler om Jesus, Guds enbårne søn. Det handler om et barn, fordi i barnet er både det store og det lille og skrøbelige. Jeg tror, at enhver, der har stået med et nyfødt barn i sine arme vil give mig ret i, at man kan blive helt bange for, at det kan gå i stykker, så fint og lille, og samtidig så er det jo helt vildt stort, det man står med i sine arme.

Dette barn, julebarnet, er kærlighedsgaven, kærlighedshandlingen fra Gud og derfor både det lille og det store så meget mere end normalt. I ham kommer hele Guds kærlighedsfylde til syne; får skikkelse på en måde, så vi kan forholde os til det. Hvis alt det med det guddommelige kan forekomme os sådan lidt svævende, luftigt, diffust, måske til tider lidt for åndeligt eller teoretisk/filosofisk, så slår fødslen af Jesus i Betlehem en stor pæl igennem det. Det guddommelige er såre jordisk og konkret.

Vi kan forholde os til det guddommelige, til Gud Herren, som vi er vant til at forholde os til hinanden, fordi vi i Jesus kan forholde os til et menneske. Som vi møder hinanden, sådan møder Jesus os. Møder os der i livet, hvor vi er. Men han møder os med hele sin guddomsfylde i hele sin menneskelighed. Derfor kan han også være mere end blot et medmenneske i mødet med os. Når vi møder mennesker, så er det tit, at vi siger, vi godt kan forstå dem, hvilket mange gange er lidt af en floskel. Vi må også ofte erkende, at vi kan ikke hjælpe, ja vi kan måske ikke engang lindre. Vi kan være nærværende, og værdien af det skal ikke underkendes. Men Jesus møder os ikke med magtesløshed og hjælpeløshed. Der er faktisk en grund til, at han er vores frelser. Han kan nemlig frelse os. Han kan løfte os ud af håbløsheden. Ja, han kan endda løfte os ud af døden og ind i livet.

At Jesus i al sin menneskelighed rummer hele sin guddommelighed betyder også, at når vi kommer i al vor skrøbelige menneskelighed til Jesus, så mødes vi af hans guddommelige kærlighed. For han rummer begge ting helt og fuldt. Han er begge ting helt og fuldt. Så at tro om menneskebarnet i Betlehems ringhed, at han er guddomssønnen med himmelens herlighed betyder, at vi konkret kan forholde os til Jesus, og samtidig være omsluttet af hele det guddommeliges sfære.

Julen handler om barnet i krybben. Han er kærlighedsudtrykket fra Gud. Han er den ultimative kærlighedshandling. Han er den kærlighedshandling, gjort i Gud, som ikke udspringer af andet end eget ønske om at gøre. Det hedder et andet sted i Bibelen, at Gud elsker og derfor handler han. Det hedder også et sted, at Gud elsker og handler først. Det er blandt andet forskellen på Gud Herren og Julemanden. Den sidste kommer med gaver til søde børn. Den første, Gud Herren, kommer med gaver, som gør børn søde.

Sagt lidt anderledes. Vi mennesker skal ikke først være troende og søde, før vi er genstand for Guds kærlighed og kærlighedshandlinger. Vi er genstand og mål for Guds kærlighed og handlinger, fordi Han ikke kan lade være at elske, og fordi Han ved, at vi har Hans kærlighed behov. Fuldstændig som vi ved, at vi har behov for solens lys, for at livet kan bestå, sådan ved Gud også, at vi har behov for Hans kærlighed for at kunne leve og elske. Der er nok ikke mange af os, der står op om morgenen og i spændt forventning trækker gardinet fra, kigger ud og ånder lettet op: Puh, solen er også tændt i dag. Det har godt nok skortet på sollys den sidste tid, men det har dog ikke været mørkt, for solen er der. Uagtet vi tænker på den. Således også med Guds kærlighed. Den ER, uagtet om vi tænker på den eller ej. Gud elsker først.

Og fuldstændig som med vore julegaver, så har Gud givet sin gave i håb om, at vi tager den til os og bruger den, fordi vi kan have glæde og gavn af den. Det er det, jeg mener, når jeg siger, at Gud giver gaver for at gøre børn søde. Gud vil, at Hans kærlighed skal få os til at se, hvad kærlighed kan gøre ved mennesker, når vi ser ud over os selv. Og netop barnet kan få os til at glemme os selv og se storheden udenfor os selv. Barnets storhed kan få os til at føle os små, og elskede, for barnet appellerer til os: Tag mig op. Tag mig ind til dig. Vi er hinandens. Barnet appellerer til vores kærlighed og kærlighedshandlinger, de nødvendige handlinger.

Vi må jo ellers nok indrømme, at den ultimative kærlighedshandling, der ikke gives på baggrund af et *fordi*, eller den kærlighedsgerning, der ikke gives med tanke på gengældelse, eller den kærlighedsgerning, der ikke gøres med et lille snert at tanke om, at nu bliver jeg nok rost – om ikke andet, så at mig selv og min samvittighed, altså den kærlighedsgerning, der gøres ganske enkelt fordi en anden har behov for min indsats og kan have glæde deraf, u gengældt og i det skjulte, og som betyder, at jeg ikke bare skal give af mit overskud, men jeg skal give mig selv fuldt og helt, dén kærlighedsgerning er det svært at finde. Den kærlighedsgerning, der aldrig ser sig tilbage; men altid kun ser fremad, aldrig ser sig selv, men kun den anden; den kærlighedsgerning er det virkelig svært for os mennesker at udøve. Vi har det for ofte som julemanden har det: vi elsker, fordi de andre er søde. Gud elsker, og ønsker, at det gør os søde.

Guds gave skal vi tage til os, pakke den ud og bruge i tro og taknemmelighed, og deri være søde ved hinanden. Vi skal række kærligheden videre til hinanden. Vi skal være den handling i hinandens liv, der kan løfte ud ad øjeblikkets

håbløshed og magtesløshed. Tænde et lys i hinandens mørke. Jesus kom ikke til verden, fordi den var et fedt sted at være. Jesus kom til verden, fordi verden har brug for, at vi ved ham kan gøre den til et fedt sted at være. Fordi vi i ham og Guds kærlighed kan blive løftet op af vort eget morads af begær og smålighed og selvretfærdighed. Fordi vi i Jesus som vores Frelser, kan blive fritaget for den byrde, at vi skal præstere for at være elsket og accepteret som mennesker. For hos Gud handler det ikke om *for det, vi er*; men *fordi vi er*. I Jesus kan vore liv blive løftet op i en helt anden sfære af herlighed, guddommelighed, frihed, liv, lys og kærlighed, som det ikke er muligt for os selv at skabe. I troen på sandheden om guddommeligheden i menneskebarnet i Betlehem, kan vi få del i den kærlighed, hvori vi kan se ud over os selv og være og række håb til andre mennesker og således leve vore liv både i konkret menneskelighed og i Herrens guddommelige sfære af herlighed.

Julens kærlighedsgave fra Gud skal vi tage imod, fordi vi har brug for den. Uden den ser vi ikke Guddomsherligheden på jord. Guds kærlighed er aldrig et mål, men måden, hvorpå Han kommer til os. Kærligheden os imellem må heller aldrig være målet, men måden, hvorpå vi rækker ud efter hinanden for at tage hinanden ind i nærvær, samvær og fællesskab. Og må dette række ud over julehøjtidsdage, ud i de hverdage, hvor indpakningen måske rives i stykke. Da skal vi glædes over, at vi har stadig gaven: Guds kærlighed.

Ære være Gud i det højeste!

Fred til mennesker med Guds velbehag!